

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 5938/06
27.06.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Невене Милојчић и Мирјане Ивић, чланова већа, са саветником Весном Мраковић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби "АА", изјављеној против решења Министарства финансија Републике Србије, Управе царина 01/4 број У/П-971/06 од 18.9.2006. године, у предмету царине, у нејавној седници већа, одржаној дана 27.6.2007. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца, изјављена против решења Царинарнице Краљево Уп/195/06 од 19.6.2006. године, којим су, у смислу одредбе члана 105. став 5. Царинског закона, измењени подаци у ЈЦИ ИЗ-1 број 4753 од 7.9.2004. године, ЦИ Ужице у рубрикама 17 и 47, а тужилац је обавезан да накнадно плати износ од 439.761,77 динара на име царине за робу извозно оцарињену по предметној ЈЦИ.

У тужби, којом оспорава законитост решења туженог органа из разлога предвиђених одредбом члана 10. став 1. тач. 1. и 3. Закона о управним споровима, тужилац истиче да је првостепени орган повредио правила и начела поступка, јер га, као странку, није саслушао, односно, није му пружио могућност да се изјасни о утврђеним чињеницама. Наводи да првостепени орган није могао, на начин како је то учинио, да уклони из правног промета правоснажно решење. Оспорава постојање чињеничног и правног основа за поништај одлуке и истиче да су учесници трговинских односа, у смислу Споразума о слободној трговини између СРЈ и БиХ и осталих земаља, којим је договорена слободна трговина одређених роба, па и сирове коже, ослобођени плаћања царине и других дажбина. Указује на то, да је робу извезао сагласно одредбама поменутог Споразума, а да царински органи одлучну чињеницу да је роба извезена на начин супротно споразуму, нису утврдили на сигуран и поуздан начин. Предлаже да суд тужбу уважи, а оспорено решење поништи.

Тужени орган, изјашњавајући се на наводе тужбе, у свом одговору, остаје у свему код разлога, изнетих у образложењу оспореног решења и предлаже да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор на основу чињеница које су утврђене у управном поступку у смислу одредбе члана 38. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96) и испитујући законитост оспореног решења у складу са чланом 39. став 1. истог Закона, Врховни суд Србије је, оценом навода тужбе, одговора на исту и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Према списима предмета и разлозима из образложења оспореног решења, тужени орган је својим решењем правилно одбио жалбу тужиоца, изјављену против решења првостепеног органа, за коју одлуку је дао довољне и јасне разлоге, које у свему прихвата и овај суд. Ово стога, што је тужени орган, након правилно проведеног поступка, у којем је чињенично стање утврђено у потпуности и несумњиво, на ово правилно применио одредбе материјално-правног прописа на које се решење позива и исправно закључио да је првостепени орган основано на страни тужиоца утврдио постојање обавезе плаћања царине. Неспорно је, наиме, да је тужилац за робу извезену по предметном царинском документу остварио олакшицу - повлашћени извоз, без плаћања извозне царине, пријавивши извоз у Босну и Херцеговину, који је, сагласно одредбама билатералног Споразума о слободној трговини између Савезне владе Савезне Републике Југославије и Босне и Херцеговине ("Службени лист СРЈ" - Међународни уговори број 4/02), ослобођен плаћања извозне царине, а у току поступка није пружио доказе којима би потврдио такву пријаву.

По оцени суда, с обзиром на стање списка предмета, неосновано тужилац тужбом оспорава правилност проведеног поступка и несумњивост постојања одлучне чињенице. Та чињеница, да роба није извезена на начин како је пријављено - за директан транспорт у Босну и Херцеговину, је утврђена несумњиво и у потпуности. За потребе утврђивања те чињенице код тужиоца је, у његовим пословним просторијама, уз присуство овлашћеног лица, проведена, у смислу одредбе члана 105. Царинског закона ("Службени гласник РС", бр. 73/03), контрола, којом је утврђено да роба није раздужена за иступ у Босну и Херцеговину. Према прибављеним подацима преко надлежних царинских органа Хрватске, произлази да је роба била у транзиту преко Хрватске и да је преко Словеније иступила за Аустрију. Тужилац за своје

тврдње да је роба извезена у Босну и Херцеговину у току поступка, а ни уз тужбу, није пружио доказе, па, по налажењу суда, само наводима тужбе не може да доведе у сумњу правилност чињеничног стања утврђеног у поступку контроле. Оспоравање правилности проведеног поступка, с обзиром на стање списка предмета, није основано, јер је тужилац преко свог овлашћеног лица учествовао у поступку контроле, при чему му је записник достављен и тужилац је на овај ставио примедбе, које правилно нису прихваћене као основане, јер нису утемељене на доказима.

Суд је ценио и наводе тужбе којима се оспорава правилност примене прописа, па налази да ни ти наводи нису основани, јер је, према изнетом, у конкретном случају извршен извоз сирове коже, а пошто тужилац не поседује доказе којима би доказао повлашћени извоз у Босну и Херцеговину, дужан је да за ову плати царину. Тужиочева обавеза утврђена је у поступку предвиђеном одредбама члана 105. Царинског закона, а не у поступку по ванредним правним средствима предвиђеном одредбама из Главе XVI Закона о општем управном поступку, те стога управни органи нису били дужни да у својим одлукама наводе разлоге за измену решења из наведене главе Закона о општем управном поступку, како се то у тужби неосновано наводи.

Остале наводе тужбе тужени орган је већ правилно оценио као наводе жалбе у оспореном решењу, па суд у потпуности прихвата разлоге због којих је тужени сматрао да нису засновани на закону.

Са напред изнетог, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, суд је тужбу одбио, као неосновану, и, на основу одредбе члана 41. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 27.6.2007. године, У.бр. 5938/06

Записничар Председник већа-судија

Весна Мраковић, с.р. Снежана Живковић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

зж